

Hồi 13

Rước Khách Nửa Khuya

Lúc này vẻ mặt của Dư Miên không còn sợ sệt như lúc nãy nữa, hắn đưa mắt nhìn xuống cửa thang lầu nói lớn:

- Được rồi ! Đình tổng quản đã đến rồi ! Tôi có thể giao phó việc này cho Đình tổng quản, khỏi phải bận tâm nữa.

Chưa dứt lời thì ở cửa lầu có một hán tử, sức vóc to lớn, lanh lẹ bước vào.

Hán tử đó trạc bốn mươi tuổi, đôi mắt như ánh đuốc, thần quang rực rỡ, miệng vuông tai lớn, khí vũ siêu phàm, râu ria được cạo tıra rất công phu, vầng trán nhô lên rất cao, mặc quần áo xanh trông rất nhã nhặn.

Không những dáng điệu rất oai vệ, mà đến võ công của ông ta Cừu Thiên Hiệp đoán biết không phải tầm thường.

Ban đầu, Cừu Thiên Hiệp tưởng rằng người đó là chủ nhân của Dư Miên, nhưng khi nghe Dư Miên giới thiệu Đình tổng quản chàng mới rõ đây cũng chỉ là người hầu hạ của kẻ bí mật nào đó, nên chàng toan đứng lên thủ lễ, lại phải ngồi xuống với cử chỉ rất bở ngỡ.

Đình tổng quản bước tới trước mặt chấp tay nở một nụ cười cung kính nói:

- Mấy ngày này được nghe gia nhân truyền đạt đại danh của thiếu hiệp, hôm nay tiện nhân mới may mắn được gặp mặt. Tiện nhân được phái đến đây hầu hạ kẻ cũng đã là hữu phước lắm rồi.

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt lạ lùng nhìn Đình tổng quản. Chàng không thể nào ngồi im được nữa, vội đứng dậy chấp tay xá dài một cái nói:

- Tôi không phải là khách quý của..

Không để cho chàng nói hết câu, Đình tổng quản lễ phép ngắt lời:

- Thiếu hiệp vạn an ! Chúng tôi đều là nô dịch của chủ nhân, vâng lệnh đến đây hầu hạ thiếu hiệp xin chớ xử sự như vậy.

Cừu Thiên Hiệp ngơ ngác nói:

- Tại hạ và quý chủ nhân hồi giờ chưa quen biết nhau, tại sao có chuyện tiếp đón đặc biệt này ?

Đình tổng quản cười lớn:

- Sao thiếu hiệp lại câu nệ như vậy. Nhân sanh hà xứ bất tương phùng. Huống hồ đêm nay thiếu hiệp cần phải tạm nghỉ lại đây thì việc tiếp đón của chủ nhân tôi cũng chưa phải gọi là chu đáo mà !

Cừu Thiên Hiệp toan nói nữa thì Đinh tổng quản đã quay lại gọi Dư Miên:

- Hãy đem cơm rượu lên đây ! Giờ này chắc thiếu hiệp đã đói lắm rồi.

Cừu Thiên Hiệp thấy hai người này đã có sắp đặt trước, quyết tình giữ chàng lại, bên trong như hầu có ẩn ý gì, làm cho chàng không yên lòng thầm nghĩ:

“ Trên giang hồ có lắm quái nhân, kỳ sự ! Không chừng bọn này nghe được tin mình mang thiết thư nên lập cách lừa gạt để đoạt lấy báu vật. Nhưng chúng nó đã cố tình thì mình có trốn đi cũng không khỏi, chỉ cần mình đề phòng là được rồi.”

Nghĩ như vậy chàng không nói đến việc ra đi nữa.

Chàng muốn dùng bất biến để chống vạn biến. Đó cũng là cái khôn ngoan của chàng trẻ tuổi họ Cừu vậy.

Chưa bao lâu thì tiệc rượu đã bày trên bàn.

Tất cả các món ăn đều thuộc vào loại cao lương mỹ vị.

Chàng mời hai người ngồi chung bàn, nhưng Đinh tổng quản nhất định từ chối, còn Dư Miên thì hai tay chấp lại xá dài một cái, thụt lùi lại đằng sau hơn bảy bước.

Không biết phải làm sao hơn Cừu Thiên Hiệp đành ngồi lại ăn một mình, trong lúc đó Đinh tổng quản và Dư Miên chấp tay đứng một bên hầu hạ.

Sau bữa ăn cơm đó thì trời đã gần khuya rồi, Đinh tổng quản sai người dọn bàn ăn, rồi lại kêu tữu bảo đem lên năm cân rượu và năm cân thịt bò tươi.

Lần này Đinh tổng quản và Dư Miên ngồi lại ăn uống chuyện trò với nhau trông rất vui vẻ.

Chỉ chốc lát, hai người đã quét sạch cả mâm rượu thịt, khiến cho Cừu Thiên Hiệp trông thấy cũng phải rợn người.

Chàng nhủ thầm:

“ Bọn này đúng là những tay võ công cao thủ chứ đâu phải những hạn coi nhà giữ cửa tầm thường.”

Ăn xong, Đinh tổng quản chùi miệng rồi cung kính nói với Cừu Thiên Hiệp:

- Mời thiếu hiệp vào phòng nghỉ một lúc đến canh hai chủ nhân chúng tôi sẽ đến đây hầu tiếp.

Cừu Thiên Hiệp nghĩ thầm:

“ Sao lại có kẻ chủ trương tiếp khách nửa khuya ? Kẻ ấy là ai, có dụng ý gì mà kỳ quặc như vậy ?”

Lúc đó Cừu Thiên Hiệp ăn uống no say, tánh tò mò của chàng giúp cho chàng thêm can đảm. Chàng có ý định khám phá ra hành động bí mật của kẻ nào đó xem thử.

Vì vậy, chàng mỉm cười nói:

- Nếu vậy tôi xin tạm cáo từ !

Ở đây đã có một căn phòng được dọn dẹp tươm tất, màn treo trướng phủ, đệm gấm giường bông trông rất sang trọng.

Tuy đầy vẻ ấm áp, song Cừu Thiên Hiệp làm sao có thể ngủ được. Chàng miễn cưỡng bước lên giường ngồi nhắm mắt dưỡng thần, nhưng tâm trí chàng vẫn lo lắng nghĩ đầu đầu không sao nhập tĩnh.

Bốn bề lặng ngắt như tờ ! Tiếng xì xào của quan khách ở dưới lầu bây giờ cũng im bật.

Chàng nghe bên ngoài có tiếng ngáy vo vo của Đinh tổng quản và Dư Miên. Hai người này đã nằm trên chiếc ghế dài đang say giấc.

Thời gian đối với chàng như chậm lại. Chàng ngồi mãi và để ý lắng nghe động tĩnh. Tiếng trống ngoài thành báo hiệu đầu canh hai. Và tiếng ngáy vo vo của hai người nằm trước cửa phòng chàng cũng im đi.

Chàng nghe Đinh tổng quản khẽ bảo Dư Miên:

- Người đi đón chủ nhân một khúc đường xem sao. Ta ở đây chờ đợi.

Có tiếng Dư Miên dạ

Tiếp đó một tiếng xẹt vang động.

Tiếng xẹt ấy là tiếng gió của một vạt áo đánh ra.

Chàng trở mắt nhìn qua cửa sổ. Trong ánh sáng mờ mờ của màn đêm chàng thấy một bóng người từ tầng lầu trên bắn ra ngoài, rơi xuống dưới nhẹ và nhanh như một vệt sao băng.

Thân thủ phi thường ! Bóng người đó không ai xa lạ mà chính là Dư Miên.

Chàng giật mình lắm bả:

- Tên Dư Miên này chẳng qua là một gã tôi tớ hạng nhì mà có được thân pháp như vậy thì viên Đinh tổng quản kia còn cao diệu đến bậc nào nữa. Cứ theo đó mà đoán thì chủ nhân của họ phải thuộc vào hạng võ lâm siêu đẳng rồi.

Chàng đang mải mê với ý nghĩ thì bỗng ngoài thành, hơi xa xa, bỗng phát ra mấy tiếng quát rền.

Tiếng hét trong đêm thanh nghe rợn người làm sao. Chàng hơi ngơ ngác, không rõ đó là việc gì đã xảy ra. Chẳng bao lâu, từ từng lầu dưới lại có một bóng người chậm chạp phóng lên.

Nhân lực của chàng tuy chưa đến mức tối thượng, song chàng cũng đã nhận ra đó là Dư Miên. Dư Miên ra đi rồi lại trở về một mình.

Chàng lấy làm lạ nhỏng cao người lên nhìn kỹ hơn. Nhưng chàng lại giật nảy người, đôi mày mũi kiếm trên vùng trán của chàng cau lại. Chàng thấy Dư Miên lúc này không còn lạnh lẽo và có những thủ pháp cao diệu như lúc ra đi nữa.

Hắn phải mệt nhọc lắm, bấu tay vào cửa sổ, è ạch một lúc mới leo lên được từng lầu thứ tư. Hơi thở hắn phát ra rất mệt nhọc không khác một kẻ đã bị thương.

Quả nhiên chàng đoán không lầm. Sau khi đã cố gắng vượt qua khung cửa sổ ở từng lầu tư. Dư Miên đuối sức, ngã xoài xuống sàn ván một tiếng bịch.

Hơi thở hắn dồn dập như muốn ngạt đi.

Đúng là một tai nạn rồi. Nhưng tai nạn gì đã đến với tên Dư Miên khả ái này.

Cửu Thiên Hiệp định vén màn, mở cửa phòng chạy ra, thì đã nghe Đình tổng quản thất thanh hỏi:

- Dư Miên ! Sao vậy ?

Dư Miên chỉ còn ú ớ được mấy tiếng, không nói ra lời.

Tuy nhiên, Đình tổng quản hình như đã đoán được nguyên nhân rồi, hắn tung mình nhảy vù qua cửa sổ như một vệt khói, rồi bắn mình chạy biến về hướng ngoại thành chỗ đã phát ra tiếng hét lúc nãy.

Thân pháp của Đình tổng quản quả nhiên còn giỏi hơn Dư Miên mấy bậc.

Bấy giờ, Cửu Thiên Hiệp không còn đủ kiên nhẫn để ngồi yên dò xét tình hình nữa. Chàng bỏ ngay ý định bất biến chống vạn biến mà xô cửa phòng thoát ra, lần đến chỗ Dư Miên đang nằm.

Chỉ thấy thể xác Dư Miên nằm co rúm trên sàn lầu. Hơi thở của hắn đã quá yếu ớt. Cả mình hắn có hơn mười mấy vết thương sâu ngòm, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả áo quần chẳng khác một con người máu vậy.

Dẫu chưa quen biết, chưa rõ Dư Miên này là ai, song Cửu Thiên Hiệp không thể không đau lòng.

Chàng đưa ngón tay ra, điểm vào huyệt mê của Dư Miên để tránh cho hắn những giờ phút đau đớn.

Xong, chàng lại vươn mình phóng qua cửa sổ đáp xuống đất, rồi nhắm hướng Đình tổng quản đã thoát đi lúc nãy mà đuổi theo.

Ra khỏi thành chưa bao xa, chàng đã nghe được tiếng quát tháo của Đinh tổng quản phát ra từ một rừng hồng dương bên cánh mặt.

Chàng không hiểu trong khu rừng hồng dương ấy đã xảy ra việc gì.

Tuy nhiên, chàng tự cho mình là kẻ ngoại cuộc, khi chưa rõ sự việc của mọi người ra sao thì cũng chưa nên vội xen tay vào.

Vì vậy, chàng ẩn mình vào mé rừng rồi lặn mò tìm cách xem xét.

Bên trong khu rừng hồng dương ấy là một khoảng đất nhỏ, cỏ cây mọc đầy, bên dưới lối nhỏ những bộ bia bằng đá, chứng tỏ đây là một nghĩa trang u tịch.

Ánh trăng mờ xuyên qua kẽ lá, rọi xuống những bóng người đang quay cuồng vũ động binh khí.

Tiếng gió vù vù. Tiếng hét thỉnh thoảng nổi lên chói lóa.

Cừu Thiên Hiệp nhận ra đám người đang quay cuồng giao đấu đó thì có năm hán tử đang vây đánh Đinh tổng quản rất kịch liệt.

Năm hán tử mặc quần áo đen bó sát người, trên tay mỗi người đều sử dụng một con dao dài sáng chói.

Năm mũi dao tua tủa, sáng quắc, luôn luôn chọc điểm vào đại huyệt của Đinh tổng quản.

Chiêu thức của bọn này rất ly kỳ. Chúng dùng toàn những ngón đòn mạnh và ác hiểm phi thường.

Một luồng ánh sáng xanh bao trùm cả Đinh tổng quản như một màn khói lam phủ kín vậy.

Cừu Thiên Hiệp giật mình cảm thấy như những con dao kia có tấm đầy chất độc vậy.

Đinh tổng quản đứng ở giữa trận, đôi chưởng tung ra không ngừng chống lại với năm con dao dữ dội kia.

Tuy chiêu pháp của Đinh tổng quản cao siêu nhưng Cừu Thiên Hiệp đoán chắc không thể chịu nổi với năm lưỡi dao quái quắc của bọn hán tử nọ.

Quả thật chưa bao lâu, năm hán tử cầm dao siết chặt vòng vây, rồi năm mũi dao đồng chĩa vào người Đinh tổng quản một lúc.

Cừu Thiên Hiệp núp trong bóng tối trông thấy cũng phải kinh hồn. Mồ hôi chàng toát ra như tắm. Chàng đoán chắc Đinh tổng quản không chết cũng phải bị thương, nên toan xông ra để giải cứu.

Ngờ đâu trong giây phút nguy nan ấy Đinh tổng quản bỗng hét lên một tiếng. Thân hình to lớn của gã nhảy vọt lên không hai chân tung ra hai đòn cước mạnh như núi đổ.

Mấy tiếng keng keng phát ra, lẫn với vài tiếng rú thất thanh.

Trong năm tên hán tử có hai tên rời dao, hai mũi dao văng bỗng lên trời, bắn tạt ra xa hai trượng.

Còn hai hán tử khác bị chưởng lực của Đinh tổng quản đánh dội lại. Cả hai đều liểng xiểng thối lui hơn ba bước, đứng không vững.

Chỉ dùng có một chiêu sát thủ mà Đinh tổng quản đã đẩy lui một lúc bốn địch nhân, thật là chuyện phi phàm.

Nhưng còn lại một người kia, lưỡi dao của hắn lại loáng lên một luồng sáng xanh. Luồng sáng ấy đâm thẳng vào bắp chân của Đinh tổng quản nhanh như chớp.

Không còn thể nào tránh né được nữa. Bắp chân của Đinh tổng quản từng giọt máu rơi xuống.

Mặc dầu bị đâm qua một vết thương Đinh tổng quản vẫn không thêm lưu ý, gã nhảy lồm lên như một con hổ dữ, lao mình về phía hán tử cầm dao, đánh ra một chưởng và nói:

- Tuyên Đại Hổ ! Mày tưởng ra có thể dung tha mày sao ?

Tuyên Đại Hổ, hán tử cầm dao vừa đâm trúng bắp chân Đinh tổng quản bỗng lùi một bên nét tránh, bất ngờ Đinh tổng quản đã bắn người tới chụm năm ngón tay lại sử dụng một thế trảo chop vào mệnh môn của Tuyên Đại Hổ.

Thân pháp của Đinh tổng quản quá lanh lẹ và ảo diệu, khiến cho Cừu Thiên Hiệp đứng bên ngoài cũng phải buột miệng khen:

-Ồ ! Hay thật.

Tuyên Đại Hổ bị Đinh tổng quản khóa ở mệnh môn huyết, lưỡi dao rơi xuống đất, nhưng hắn không có chút gì sợ hãi, mà nhe răng cười ha hả nói:

- Thằng họ Đinh ! Ta xem thử ngươi có thể sống được bao lâu nữa. Hà.. hà..

Tiếng nói của hắn eo éo như quỷ khóc, nghe rất rợn người.

Đinh tổng quản vung cánh tay lên, toan đập vào thiềm linh cái của Tuyên Đại Hổ và hét:

- Cẩu trệ ! Cái chết của ngươi đã đến nơi mà còn dám phách lối.

Nhưng cánh tay Đinh tổng quản vừa đưa lên, chưa kịp đánh xuống thì bỗng gã á lên một tiếng, cánh tay yếu đi như mất năng lực và hai đầu gối của gã cũng quỵ xuống.

Thì ra, Đinh tổng quản đã bị chất độc trong vết thương ngấm vào người rồi không còn đủ sức giết Tuyên Đại Hổ nữa.

Cừu Thiên Hiệp thấy vậy thất kinh, từ trong bóng tối phóng mình ra hét lớn:

- Ngừng tay !

Người chàng vừa phóng mình ra thì hai luồng chưởng phong cũng đồng thời ép tới, đánh tạt về phía bốn hán tử kia.

Đinh tổng quản tuy cả người tê liệt, nhưng nhất định nắm cứng ở mệnh môn huyết của Tuyên Đại Hổ, không chịu buông.

Bấy giờ sắc mặt của Đinh tổng quản đã trắng bệch, gã kêu lớn:

- Thiếu hiệp ! Hãy coi chừng đại đao của chúng có chất độc đấy.

Dứt lời gã lấy hết tàn lực, thu tay lại, ném Tuyên Đại Hổ văng ra xa hai trượng.

Bịch !

Tuyên Đại Hổ bị ném trúng vào một tấm bia đá, đau quá phải nằm mẹp ở đấy, bò dậy không nổi.

Cừu Thiên Hiệp sau khi dùng song chưởng đẩy lui bốn hán tử kia rồi, chàng đứng ngay giữa trận nhìn chúng nói:

- Liên thủ hợp công đã là hèn hạ rồi, còn dùng chất độc để ám hại đối phương nữa. Hành động ấy quả không xứng đáng là võ lâm giang hồ.

Bốn hán tử đưa mắt nhìn nhau, đồng thời cười lớn lên một lượt.

Một tên trong bọn chúng nói:

- Ha ha ! Hành động vừa rồi mà do người mà ra cả. Người đến đây rất đúng lúc.

Một tên khác trong bọn lại nói tiếp:

- Biết điều thì mau xuất trình thiết thư ra cho bọn ta khỏi mất công ra tay.

Cừu Thiên Hiệp bất giác cười lớn lên một tiếng.

Chàng gằn giọng nói:

- A ! Té ra các người đến đây với mục đích để cướp đoạt thiết thư ?

Một tên trong bọn ứng tiếng:

- Phải ! Người đã biết rồi thì khỏi phải giải thích dài dòng.

Dứt lời bốn hán tử đồng loạt múa bốn cây đại đao, phát ra bốn luồng sáng xanh uốn éo như những con rắn độc.

Cừu Thiên Hiệp tức giận vung tay hét to:

- Phách lối ! Hãy giữ lấy mạng sống !

Chàng toan lướt mình tới thì bỗng nơi mé rừng có tiếng nói thiêng thang vọng vào:

- Hừ ! Tuyên gia ngũ quái ! Các người hành động như thế kể cũng to gan quá rồi.

Cừu Thiên Hiệp giật mình, vì giọng nói đó là giọng con gái.

Chàng lùi lại một bước. Đàng xa, một chiếc bóng vàng lách mình đến giữa trận.

Tuy trong đêm tối, nhưng chàng nhận ra đó là một giai nhân diễm lệ, mặt phấn mày ngài, lả lướt như cành liễu thướt tha trước gió.

Trông thấy thiếu nữ áo vàng xuất hiện, bốn hán tử kia mặt như chàm đỏ, thu đao lại từ từ lùi ra sau bảy bước, đứng trơ trơ như những pho tượng đá.

Đình tổng quản tuy bị thương, nằm liệt một chỗ, nhưng cũng cố gắng lên mấy tiếng:

- A ! Tiểu thư ! Công chủ !

Đôi mày liễu của giai nhân hơi cao lại một chút, nàng đưa đôi mắt phượng đượm buồn lên nhìn Đình tổng quản hỏi:

- Tổng quản ! Người sao đây ?

Đình tổng quản gắng gượng đáp:

- Tên tôi tổ bất tài này trúng mũi đao độc của Tuyên Đại Hổ nơi bấp chân nên ...

Nghe đến đây, đôi mắt phượng của giai nhân trợn lên, hai luồng nhơn quang lóng lánh. Mặt phấn đỏ hồng vì pha sắc giận, nàng quay nhìn tứ quái nói:

- A ! Các người lại muốn gây chuyện với Chung Nam sơn ư ?

Lúc này Tuyên Đại Hổ, người bị Đình tổng quản ném vào bia đá lúc nãy, đã lồm cồm ngồi dậy, đôi mắt chớp mấy cái ra hiệu cho đồng bọn, rồi bước đến trước mặt giai nhân, chấp tay lễ mễ nói:

- Công chủ ...

Hoàng y giai nhân mặt lạnh như tuyết, gằn giọng bảo:

- Câm miệng ! Ta hỏi người nơi đây cách Chung Nam sơn bao xa mà các người dám đặt chân đến hành hung ?

Mặt Tuyên Đại Hổ sợ quá đến trắng nhợt đi. Hắn ú ớ một lúc mới nói ra lời:

- Thưa công chủ ... Chỉ cách chừng.. hai trăm dặm.

Mặt hoa cau lại, giai nhân cười lạnh lạnh:

- Hừ ! Người đã biết nơi đây chỉ cách Chung Nam sơn có hai trăm dặm mà lại dám đặt chân đến. Thế thì tội đáng chết rồi.

Chưa dứt tiếng thì:

Vù !

Một luồng hào quang bắn ra.

Một lưỡi dao nhỏ sáng lóe mắt, cắm phập vào một thân cây hồng dương trước mặt ngập sâu năm tấc.

Tuyên Đại Hồ run rẩy cúi đầu nói:

- Thưa công chủ ! Xin tha mạng ...

Giai nhân áo vàng không thèm để ý đến lời nói của hắn, quay lại tiến về phía Đình tổng quản rồi cúi đầu xuống xem xét vết thương.

Qua một lúc nàng buông bã nói:

- Đình tổng quản ! Chân của người phải bỏ đi rồi.

Đình tổng quản không chút kinh hãi, lễ phép nói:

- Chân kẻ tôi tớ bị mất là việc nhỏ, làm phiền đến Chung Nam sơn là điều kẻ tôi tớ này rất đắc tội.

Giai nhân áo vàng không nói gì cả, đưa tay bẻ một cành cây khô gần đấy rồi từ từ xẵng tay áo lên.

Một làn da trắng như tuyết để lộ ra. Năm ngón tay thon thon trắng mượt.

Nàng vận công lực vào bàn tay ngọc đỏ, rồi khẽ nói:

- Đình tổng quản ! Người hãy ráng chịu đau một chút.

Chưa dứt lời, lưng ong của mỹ nữ cong xuống nàng quất cành cây khô tạt ngang qua đầu gối bị thương của Đình tổng quản.

Đình tổng quản cắn răng, lăn đi mấy vòng.

Một khúc chân của Đình tổng quản đã bị đứt lìa ra, máu tuôn như xối.

Cừu Thiên Hiệp vừa kinh vừa sợ.

Một khúc cây khô lại có thể chặt đứt đi một ống chân người. Như thế công lực của thiếu nữ áo vàng thật khó có ai bì kịp.

Năm tên đại hán kia vừa thấy mặt thiếu nữ áo vàng đã sợ như chết là phải.

Nhưng, Đình tổng quản bị chặt mất một chân mà không thốt ra một tiếng rên rỉ nào, gã này cũng đáng mặt gan dạ anh hùng lắm.

Hủy xong một khúc chân của Đình tổng quản mà mặt hoa vẫn không biến đổi, mỹ nữ áo vàng ném cành cây khô sang một bên, rồi tỏ giọng an ủi:

- Đình tổng quản ! Ta cầm máu bế huyết cho người. Người nên tịnh dưỡng một lúc cho lại sức !

Giọng nói của nàng như tiếng oanh, lúc an ủi thì thật giàu cảm tình, nhưng lúc lạnh nhạt cũng đáng sợ.

Tiếp đó nàng đưa tay lên điểm nhẹ vào các huyệt đạo của Đinh tổng quản.

Trong chốc lát nàng đã phong đi ba mươi sáu huyệt quan của nạn nhân.

Cửu Thiên Hiệp say sưa nhìn cử chỉ của hoàng y thiếu nữ không nháy mắt.

Trong lúc đó thì Tuyên gia ngũ quái mặt mày hờ hãi, đứng trơ trơ như năm tội nhân sắp sửa lên đoạn đầu đài.

Chữa thương cho Đinh tổng quản xong Hoàng y mỹ nữ quay lại nhìn con dao nhỏ còn đang găm trên cây hồng dương và hét:

- Sao ? Cách người không tự xử còn đợi gì nữa ?

Tuyên Đại Hổ run rẩy nói:

- Công chủ ...

Đôi mi mỹ nữ nhú hai cái. Nàng hỏi:

- Còn gì nữa ?

Bốn hán tử đứng sau lưng Tuyên Đại Hổ đồng thời quát lên một tiếng nói:

- Lão đại ! Liệu không được thì chúng ta liều mạng với nó một phen, đằng nào cũng đưa đến cái chết mà thôi.

Tuyên Đại Hổ lùi lại, đứng giữa bốn tên hán tử kia, cất giọng nói:

- Công chủ ! Công chủ hiếp người quá sức ! Dầu Nhất đại yên cư có đến đây nữa thì trong trường hợp túng cùng này chúng tôi cũng phải đánh liều. Chắc công chủ rõ hoàn cảnh con chó túng cầu chứ.

Thiếu nữ áo vàng mỉm một nụ cười nhạt, lộ ra nửa hàm răng ngọc.

Trong cái cười ấy hàm chứa đầy khinh bỉ.

Nàng tiếng lên một bước nói:

- Hừ ! Chúng bay to gan lắm ! Đã thế đừng trách ta độc ác !

Câu nói chưa dứt thì tay áo của nàng đã phất ra như một cánh quạt.

Sức gió vù vù và phất ra như vũ bão.

Thân hình của Tuyên gia ngũ quái đều lắc lư rơi xuống cả. Họ cố gượng nhẩy xéo sang một bên để tránh luồng chưởng phong ấy.

Mặt người nào người nấy trắng nhợt như một thây ma.

Cửu Thiên Hiệp thấy vậy cũng kinh hồn. Chàng không hiểu mỹ nữ áo vàng này là ai mà lại có được công lực dường ấy.

Thiếu nữ áo vàng phất tay áo quạt ra một chưởng mà chưa đánh ngã được Tuyên gia ngũ quái, mặt nàng bất giác đỏ lên vì tức giận.

Nàng buột miệng ý một tiếng, gót sen từ từ điểm đến gần ngũ quái.

Tình thế này sinh mạng của ngũ quái coi như không còn nữa rồi.

Bỗng từ ngoài mé rừng lại có một giọng nói dịu dàng vọng vào:

- Hãy khoan ! Chưa cần như vậy !

Âm thanh chưa dứt thì đã có bóng một thanh y mỹ nhân xuất hiện trước mặt rồi.

Cửu Thiên Hiệp vừa thoáng thấy thanh y mỹ nhân bỗng giật nảy người.

Té ra, khuôn mặt của thanh y mỹ nhân này lại giống hệt với thiếu nữ áo vàng.

Hai người như một mặt, khó mà phân định được, tuy rằng thanh y mỹ nhân tuổi tác có thể lớn hơn thiếu nữ áo vàng chừng đôi ba tuổi theo chàng đoán.

Nếu hai người cùng mặc một sắc áo vàng thì không khác gì nhau cả.

Cứ đoán theo khuôn mặt, Cửu Thiên Hiệp định ninh hai người này là hai chị em ruột, hoặc đôi gái song sinh.

Trong thấy mỹ nhân áo xanh xuất hiện, thiếu nữ áo vàng vội thâu chưởng lại.

Trong lúc đó thì mặt mày của Tuyên gia ngũ quái càng tăng vẻ sợ sệt hơn. Họ lảo liên nhìn quanh, hình như tìm cách bỏ chạy.

Thanh y mỹ nhân sắc mặt ôn hòa, chỉ đưa mười ngón tay trắng mịn nhận trong không khí một cái và nói:

- Các người hãy đứng yên đấy để ta lo cho khách xa trước đã rồi sẽ nói đến các người.

Tuyên gia ngũ quái đều im lìm đứng như năm pho tượng gỗ, không cử động nữa.

Thanh y mỹ nhân lại quay qua nhìn Cửu Thiên Hiệp một cái rồi khẽ gật đầu nở một nụ cười tươi hỏi:

- Vị này tức là Cửu Thiên Hiệp sao ?

Cửu Thiên Hiệp bước tới đáp:

- Vâng ! Tại hạ là Cửu Thiên Hiệp ! Chẳng hay cô nương có gì dạy bảo ?

Mỹ nhân áo xanh bất giác cười lớn. Hai tay nàng ôm lấy bụng, cười đến nghiêng ngửa không thôi.

Thiếu nữ áo vàng cũng không nhịn được, mắt liếc nhìn Cửu Thiên Hiệp, mà miệng thốt ra từng tràng cười sặc sụa.

- o O o -